

těž samostatné tesařské práce; stanovisko toto, které st-l konsekventně již v řízení správním zastupoval, potírá žal. úřad ve svém odvodním spise vývody, jimiž se snaží dovoditi, že oprávnění takové st-li na základě jeho koncese nepřisluší.

Z toho je patrné, že zodpovědění otázky, dopustil-li se st-l přestupku, jenž mu je za vinu kladen, v podstatě závisí na rozřešení otázky, má-li st-l skutečně, jak tvrdí, na základě svého živnostenského oprávnění právo, prováděti práce, o něž tu jde. Jinými slovy: jde předem o posouzení rozsahu živnostenského oprávnění st-lova. § 36 živn. řádu stanoví, že je-li pochybnost o rozsahu živnostenského oprávnění, rozhoduje o tom zemský politický úřad po vyslechnutí obchodní a živnostenské komory, jíž náleží slyšeti společenstvo a — je-li tu — též odborný svaz živnostenskev. Z rozhodnutí jest dle § 146 živn. ř. přípustno odvolání k min. obch.

Stanoví-li takto živn. řád pro řešení zmíněné otázky zvláštní řízení, jest zřejmo, že toto musí být zachováno vždy, když podobná otázka vzejde, a že nelze je obejít tím, že se použije proti straně trestních ustanovení živn. řádu. Neboť tímto způsobem by strana zbavena byla práv, jež jí zák. zaručuje, zejména vzhledem k § 148 živn. ř. i práva vyvolati rozhodnutí min. obch. o sporné otázce.

Že v daném případě předpoklad § 36 živn. ř. byl dán, že tu totiž skutečně byly pochybnosti o rozsahu oprávnění st-lova, vysvětá zcela jasně z toho, že i úřad sám opětovně se dožadoval společenstva a obchodní a živnostenské komory o dobré zdání o tom, zda Karel P. je k provádění tesařských prací o sobě oprávněn čili nic.

Když tedy žal. úřad potvrdil s konečnou platností trestní nález, vydaný osp-ou, nepřihlížeje při tom k normě § 36 živn. řádu, podle které měla býti řešena ve zvláštním řízení otázka, jádro sporu tvořící, zda st-l má na základě své stavitelské koncese právo k provádění pouze tesařských prací, vycházel z mylného právního názoru, že pro obor živnostenského řízení trestního norma ta neplatí, a dopustil se tím nezákonnosti, pro kterou bylo jeho rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 2963.

Policejní právo trestní. — Mimořádná opatření: Za platnosti min. nař. č. 235 ř. z. z r. 1917 byly úřady politické příslušny trestati úmyslné nabytí mouky od osoby k jejímu zcizení neoprávněné; naproti tomu nebyly úřady ty kompetentní trestati zcizení mouky za ceny nepřiměřené.

(Nález ze dne 7. prosince 1923 č. 20.814).

Věc: Václav S. v G. proti zemské správě politické v Praze o přestupek nedovoleného obchodu s obilím.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná, pokud směřuje proti výroku, jímž byl st-l uznán vinným, že proti zákazu nabytí čtyř pytlů mouky, jinak se nař. rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost

D ů v o d y: — — —

St-li klade se v odpor vzatým nálezem za vinu jednak, že proti zá-
kazu nabyl čtyř pytlů mouky, jednak, že mouku tuto za lichevní ceny
zcizil. Žal. úřad podřadil oba tyto činy neprávem pod § 34 min. nař.
z 26. května 1917 č. 235 ř. z.

Cit. min. nař. stanoví v § 33 č. 1, že kdo úmyslně nabude takových
t. j. ve smyslu nař. zabavených zásob obilí od někoho, kdo není oprávně-
něn je zciziti, trestá se úřadem t. j. politickým; první část obvinění spadá
tedy zřejmě pod ustanovení § 33 č. 1.

V tomto směru stížnost odůvodněna není, ježto st-l sám přiznává,
že v červnu 1919, tedy ještě v době platnosti cit. nařízení nabyl plodin
pro stát zabavených, jež nikomu nebylo dovoleno zciziti.

Stížnost v tomto směru neobsahuje tedy stížného bodu.

Námítka jeho, že mouku potřeboval, aby za ni opatřil rodičům sta-
vivo, nemá vzhledem k zákonnému zákazu významu.

Pokud jde o druhý trestný čin st-li za vinu kladený, že mouku tuto
zcizil za lichevní ceny, pokládal se žal. úřad neprávem za příslušna
k rozhodování; měl-li snad správní úřad za to, že i toto jednání jest
přestupkem proti předpisům daným v cit. nařízení z 26. května 1917
č. 235 ř. z., bylo by čin podřaditi §u 32 č. 2 o zcizení zabaveného obilí,
v kterémžto případě jest však soud příslušným k rozhodování.

V daném případě kladeno st-li za vinu zcizení předmětu denní po-
třeby za ceny nepřiměřené, o kterémž rozhodovati taktéž příslušelo sou-
dům dle § 20 cis. nař. ze 24. března 1917 č. 131 ř. z., pokud se týče
dle článku I. zák. ze 17. října 1919 č. 568 Sb. o trestání válečné lichvy
soudům lichevním zřízeným zák. z téhož dne č. 567 Sb., které dle § 30
jsou příslušnými i pro trestní činy spáchané před účinností zákona toho,
t. j. před 7. listopadem 1919 — avšak po 28. říjnu 1918, pokud ne-
došlo k rozhodnutí první stolice.

Žal. úřad však nedbaje nepřislušnosti správních úřadů, zabýval se
meritorně i ohledně lichevního zcizení nař. výrokem první stolice, tedy
úřadu k rozhodování nepřislušného, a bylo proto nař. rozhodnutí
v tomto směru zrušiti jako nezákonné; následkem toho bylo zrušiti zá-
roveň výrok o trestu, který byl vyměřen vzhledem k oběma trestním
činům společně.

Č. 2964.

**Pozemková reforma. — Policejní právo trestní (Slovensko): I. * Předpisem posledního odstavce § 9 nař. o vy-
šetření a uvedení v patrnost zabraného majetku pozemkového č. 61 Sb.
z roku 1920 není derogováno ustanovení § 176 uher. policejního řádu
trestního (nař. uher. min. vnitra a min. spravedlnosti č. 65.000 z r.
1909) o odvolacím právu odborného zástupce v neprospěch obviněného.
— II. V řízení tomto má stpů postavení odborného zástupce. — III.
V řízení tomto rozhoduje druhá stolice v ž d y s platností konečnou.**

(Nález ze dne 7. prosince 1923 č. 20.815).